

Augustina Șiman

A debutat în literatură la 19 ani, semnând cu numele său cartea "Încercări de a Trăi sau Prin Prisma Ochilor Albaștri", epuizând rapid cele 500 de exemplare. Prefața cărții a fost realizată de Acad. Mihai Cimpoi.

Autoarea primei cărți audio din Republica Moldova "Parfumul" - un tribut adus femeii, și autoarea primului videoclip literar din România și din Republica Moldova: "Parfumul".

Publicată în reviste literare din Republica Moldova și de Peste Prut, inclusă în Antologia Anuală de Scriitori Români 2014 a asociației culturale Agatha Grigorescu Bacovia, România.

La data de 9 noiembrie 2014 a fost decorată de către Mitropolitul Basarabiei cu Înalta Distincție "Crucea Mitropoliei Basarabiei pentru Mireni" pentru activitatea de redactor al filmului "Basarabia - două veacuri de străinie", pentru merite deosebite față de Mitropolia Basarabiei în promovarea creștinismului românesc și idealurilor naționale, fiind prima femeie din Republica Moldova care obține acest ordin.

Augustina ȘIMAN

Cămașa lui

proză scurtă,

Ediția a II-a

LIBREX PUBLISHING
București, 2016

Cuprins

I Suflet	9
1. Cămașa lui	9
2. Metaforă	13
3. Lovedust	17
4. Monolog	21
5. Absolutul	25
6. Pământ	29
7. Ineluș	33
8. Cine e „Iubitul” ?	37
9. Inele	43
10. Curba	49
11. Canapeaua sau Un Mic Tratat al Pasiunii	55
12. Pe sub bărbia ei	61
13. Puls	65

14. De ce bărbații sunt atrași de sânii unei femei?	69
15.	73
16. Rugăciune pentru Ea	77
17. Opt	79
18. Regăsire	81
19. Suflet	83
20. Purgatoriu	89
21. 26 de ore de după sau Teoria celor trei absurdități	93
22. Asfalt	99
23. Ele	103
24. Octombrie	109
25. Șapte	115
II Lumină	120
III El	153

I Suflet

Cămașa lui

Se întâmpla în toamnă... pe când soarele căzuse pe asfalturi – tot soarele.

Era dimineață... și m-am trezit în cămașa lui. Cred că m-a îmbrăcat seara în ea când m-am cuibărit în brațele lui și i-am spus că mi-e frig. M-am luptat să înfrâng lenea dulce, să mă ridic din pat, iar după... m-am făcut comodă la geam, purtând cămașa lui...

Cămașă albă, șifonată, largă, pe care se încălcea parfumul lui și parfumul meu (pe care insistă întotdeauna să îl port) într-un deliciu olfactiv – cămașa noastră.

Pe sub cămașa lui înfloresc și se îmbujorează vârfurile sânilor pe care i-a sărutat și pe care a adormit de mii de ori, sânii pe care își culca obosit capul și buzele sale nășteau viitorul nostru atât de detaliat descris, atât de viu, atât de real. Pe vârfurile alea trandafirii s-au odihnit toate: și prăbușirile și visurile sale.

Pe sub cămașa lui sunt și visurile mele, visurile pe care le protejează el de viață, de ghinion și de

supărările mele, când mai că le-aș da cu piciorul – și atunci vine el, îmi îmbrățișează gleznela, mi le sărută și îmi șoptește: „Mai rabdă...” ... Mă cuprind jucăușă, îi strâng și mai mult cămașa de pielea mea și îi aud vocea în cap: „Mai rabdă...”.

Pe sub cămașa lui nu doare, pe sub cămașa lui găsesc răspunsuri, pe sub cămașa lui subțire e atât de cald, că te tot gândești că n-a mai rămas nici o frunză pe copaci, afară... Pe sub cămașa lui pielea mea îi strigă numele, și tot ce e mai bun în mine crește doar pe sub cămașa lui: speranța, grija, iubirea, dăruirea de sine, fiindcă doar sub ea sufletul meu se simte în siguranță.

... și nu cred că există o femeie mai frumoasă decât cea care dimineața se alintă, se dezmiardă, înflorește, prinde viață în cămașa bărbatului său.

Metaforă

... și atunci obișnuiesc să creez dimensiuni. Aud cum degetele tale lovesc strunele subțiri ale unei chitare, îți văd chipul aplecat deasupra obiectului care îți strigă iubirea și îmi imaginez că e sufletul meu acolo în brațele tale – și tu îl faci să cânte.

Și nu mi-aș putea imagina, iubite, să fie altcineva în loc! Nu roșcată, nu brunetă, ci eu – nu blondă, ci aurie... chitară aurie, aurie ca șuvițele de păr în care obișnuiai să ascunzi săruturi și toporași în primăvară, inspirând parfumul lor dulciu adânc în tine. E locul meu acolo.

Te privesc cum zâmbești fiecărui sunet tot mai clar și mai îndrăzneț... și îmi amintesc că e același zâmbet! Același ca și atunci când obișnuiam să îți mărturisesc: „te iubesc” – de fiecare dată tot mai îndrăzneț, până la afirmația certă ca o definire a proprie-mi existențe, a propriului rost: Te iubesc – aici mă nasc, aici încep și până aici mă opresc, nimic mai mult și nimic mai puțin. Zâmbește-mi întotdeauna așa, iubite – Revelator.

Urmăresc praful care îl scuturi de pe strune cu vârfurile degetelor, de parcă existența ta m-ar purifica pe mine; ea dizolvă în aer trecutul, tot ce știam vreodată, și te face pe tine unicul spațiu temporal, unicul adevăr, reducând totul la degetele alea ale tale... care lovesc strunele și mă fac să-ți confesez: „te iubesc”.

Culcă-te seara în pătuț, iubite, și așază chitara lângă tine... încâlcește-ți degetele în strunele ei, iar dimineața, trezindu-te, o să mă găsești pe mine, cu sânu-mi stâng înflorit în palma ta – de parcă degetele ar fi prins rădăcini în inima mea... și o să te trezesc șoptindu-ți într-o notă clară: „te iubesc”.

Lovedust